

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XXI.

MARIJIN LIST. št. 8.

AUG. 8. 1925.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austrijo i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

MARTINIŠČE.

Kaj je to „Martinišče“?

To je zavod za prekmurske katoličanske dijake.

Pa je že to Martinišče?

Pravoga esče nega. Lani v jesen smo spravili pod streho više 40 dijakov v farnoj šoli. Ta nam je pa dana samo začasno z arende.

Pa je sila za to Martinišče?

To je tak potrebno za celo Prekmurje, kak fari cerkev, kak občini šola, kak družini hiža, kak človeki oči.

Samo to pomislite. Više 40 prošenj smo mogli odbiti, zavoło maloga prostora. Tak, ka bi dnes lejko meli više 80 dijakov. V Soboti hodi v šolo do 200 dijakov. Od teh je več kak polovica takših, šteri so tak deleč, ka nikak al jako težko morejo hoditi z domi. Za te druge pomoči nega, kak da stanujejo v Soboti. Či pa dobro premislimo glavni cil „Martinišča“, te moremo praviti, ka bi sploh vsi dijaki mogli živeti v Martinišči.

Šteri pa je glavni cil Martinišča?

Je dobra krščanska vzgoja v mladom srci, naj dijak pošteme globoko veren, vse-skoz poštemi celo življenje, tudi te, gda pride v leta skušnjav, tudi te, gda bo živo med brezverskimi ljudmi, tudi te, gda de trbelo braniti vero i poštemost z rečjov pa spisom.

Zato ne pozabimo: Iz teh dijakov pridejo naši bodoči voditelje, kakti duhovniki, vučitelje, sodniki, glavarje itd. Či sčemo, ka nam Martinišče da dosta dobrih voditelov, darujmo kak največ moremo, ka se to zozida. Sila i potrebščina je velka! Bog sče od nas to delo!

Dari.

Na podporo Marijinoga Lista so darivali v dinaraj: iz Beltinec: Šprager Marija 15, Rous Janoš 5, Vadoviš Rudolf pleb. 50; iz Črenovec Hranilnica i posojilnica 500, Horvat Štefan 20, Ūtroša Marija 10; iz Likovec: Zver Matjaš 5, Krčmar Štefan 5, N. N. 150, Gerič Treza z G. Bistrice 2-50, Graj Marija s Sr. Bistrice 10, Horvat Marko iz Trnja 23, Jerebic Štefan iz Lokavec 5, Ficko Cecilija iz Markovec 35, Jon Franca žena 5, Rous Štefan iz Beltinec 10, John Gomboc iz S. Betlehema 50, Balažic Ivan iz G. Bistrice 5, Gruškovnjak Štefan iz Žitkov 15, Horvat Štefan 3-50, Krenos Ivan 5, Filip Marija 10. — Marija vam plačaj v imeni sirot!

Za pogorenca Marka Tibauta v Kuršenci pri Maloj Nedelji darivali iz Bridgeporta v dolara: Joseph Hozjan, Johan Raj, Martin Pétek, Joseph Gerič, Ivan Kutnik i Joseph Chaj 2—2. Mihael Hozjan, Verona Koroša, Orša Tratjek, Stephen Zver, Stephen Horvath, Kata Legen, Joseph Zadravec, Stephen Sobočan, Joseph Vuk, Stephen Virag, Martin Tkaloc, Peter Mertik, Anton Kolar, Ana Solar, Ana Denša, Štefan Raščan, Peter Ferenčak, George Ferenčak, Joseph Sobočan, Ivan Markoja, Albert Pečnik, Ivan Markoja, Štefan Markoja, Margit Zagorec, Dragotin Jakopec, Martin Žalik i Štefan Šömen 1—1. Ivan Zadravec, Joseph Hor-

Z odpustki obdana pobožnostna vaja na čast sedmeroj radosti D. Marije i sv. Jožefa.

II.

5. Srce D. Marije i sv. Jožefa je napunilo prikipevajoče veselje, gda sta po tridnevnom z globokov žalostjov punom iskanji začula Jezušov glas, kak sta stopila na prag cerkve. Pismare je ravno te včio. Jezušova reč, reč večnoga življenja je zazvonila v njūnih vūhaj, dūši, štere že tri dni nesta čūla. D. Marija celo pod križom ne izdala niti z ednov rečjov, kak velke muke je prestala, a tū v cerkvi pove svojemi Jezuši, da sta se kak ona tak sveti Jožef jako žalostila zavolo njega. Zakaj pač včini to? Dobra dūša zavolo tebe, da bi vidila, kak velka radost je poslušanje Jezušovih reči. Pod križnim drevom je žalostna Devica mučala, ar še tam čūje Jezušove reči, a tū v cerkvi, kak žalostna grlica da čūti jokajočo pesem svojo i svojega brezmadežnoga ženina. Jezušovoga glasa že tri dni nesta čūla. To kaže, nakelko sta se njemi radūvala. I ti se njemi ne bi radūvala? Dūša moja, ti ne bi z veseljom čūla Jezuša? Ne bi z veseljom poslušala predge, navuke, ne bi z radostjov čtela po nedelaj i svetkaj par pitanj katekizmuša i dūhovno čtenje? Tū Jezuš govori, radūvati se njemi moraš.

6. I alelujska radost vūzemskoga jūtra neide v svojem vzroki nazaj na velki petek? A tak je. Zato se radūje nevtepena Devica nezgovorno vstanjenomi Jezuši, diki njegove nesmrtnosti, ar je nezgovorno trpelá z Križanim. Radūje se zdaj, da je trpela, vesela je, da je rada trpela. Brez trpljenja ne zveličanja, tak je včio i tak pokazao s svojov példov sladki Zveličiteo. Po tom se je ravnala bl. D. Marija, z veseljom je trpela s svojim Jezušom i drūgoga življenja ne poznala na zemli, kak življenje trpljenja. Trpeti je štela, da bi lahko sledila Jezuši i da bi pripomogla k zveličanji dūš. Zato se radūje zdaj vstajenji. Sv. Jožef toti ne doživo na zemli odičenoga vstajenja Jezušovoga, a te je blažūjoče žarke že naprej spūsto na njegovo življenje od tistoga hipa, da je dao čūti Simeonovo prorokūvanje v jeruzalemskoj cerkvi o Jezušovoj smrti i vstajenji, štero bo vnogim v Izraeli v pogūbo i vstajenje. Ta vera je zbūjala v njegovom življenji ne menje velikih petkov, kak vūzemskih jūter. Ta vera, da Jezuš vmerje i

vstane je bio zrok njegovoga trpljenja i veselja. Z najvekšov radostjov je trpo za Jezusa, z Jezusom za zveličanje duš i ta njegova vera je s skuznov radostjov vživala v vekšoj blaženosti, kak more naše človeče srce zapopadnoti, srečanje radostne Device z Zveličitelom. ki je vstano za večno življenje, s svojim sladkim detetom na vžemsko jutro. Dokeč se ti moja duša ne navčiš veseliti križi, velkoga haska Matericerkvi ne boš mogla delati. Zataji se za Jezusovo Cerkev v tom, ka je že milione duševno i telovno vničilo, v vživanji opojnih pijač. Kelko več odtegneš od sebe, telko večim dušam boš pomagao, telko vekša i čistejša bo tvoja zemelska radost v službi Gospodovoj. Samo zatajüvanje, ljubiteo križa zna čütiti, kak sladek je Gospod.

7. Nebeske radosti D. Marije i sv. Jožefa na toj zemli ne mogoče niti izraziti, niti občütiti, celo niti pojma si nemreš vstvariti, duša moja, o njüvoj nezmernoj velikosti. Da pa se navčiš ljubiti notrašnje samozatajüvanje, da rad včiniš vse na diko Jezusovomi Srci i ne po svojoj voli, kak D. Marija i sv. Jožef, itak misli, nakelko si samo mogoči, na njüne nebeske dare, veselje, šteroga sta zato bila deležniva, ar sta se v vsem podvrgla Jezusovoj voli i v nikšoj stvari nesta ravnala po svojoj. D. Marija se je prikazala canterbuškomi sv. Tomaši kak piše to Faber v knigi „Alles für Jesus“ (vse za Jezusa) i njemi pravila, da nadvse prijetno delo včini, če jo časti tüdi v njenih nebeskih radostaj, če na čast vsakšoj zmoli po edno Zdravamarijo. Te so sedmere nebeske radosti: Nevtepena Devica se v nebesaj radüje 1. tomi, da jo sv. Trojica nad vse stvari časti, 2. da se s svojim devištvom podigava nad angele i svetnike, 3. da velka svetlost njene dike celo nebo napuni; 4. da jo zveličani kak mater božo častijo, 5. da njoj Sin boži vse da, ka prosi od njega, 6. tistim miloščam, šterih je na zemli bila deležna i tistoj diki, štera čaka njene služabnike v nebesaj, 7. da bo njena dike do zadnjega dneva naraščala. Tüdi zadnji zveličanec se bo njoj zahvalo za svoje spreobrnjenje, plačilo toga mora Ona dobiti. Duša moja, če se tü pa tam spomniš na te nebeske radosti tvoje dobre Matere, ali ne vkloniš z veseljom svoje vole i ne boš pravila: Srce Jezusovo, naj se zgodi, naj se zgodi, naj se zgodi *tvoja vola*, moja nigdar, nigdar ne. Jeli pa še s kakšim veseljem? I premisli še, da sv. Jožef, ar se je tü na zemli tak verno zdržao poleg Marije v službi Jezusa, v spunjevanji njegove vole, najbliže stoji D. Mariji i največ čüti od njenih radosti. Za D. Marijov on ma med vsemi svetniki najvekšo diko i radost, ar je na zemli on za njöv najbliže stao k Jezusi po točnom spunjavanji njegove vole. To

je obečao sladki Jezuš D. Mariji, gda je ona k njemu molila za vmirajočega sv. Jožefa (Marija Agredska „Myt. civ. Dei I. III. c 15. 874.) Dūša moja, ta dika D. Marije i sv. Jožefa te nebi gnala na to, da po njima pobožno iščeš volo Jezušovo? Nebi se radūvala tomi, da lahko pri vsakšem djanji govoriš z njima, lahko sprosiš njūn tanač, pomoč, da včiniš, ka je Jezušu bole prijetno? K zmagi Matercerkve uspešno pripomoreš samo po napotenji dveh najodičenejših kotrig nebeske Cerkve, matere Cerkve i Patrona branitela. Zato v vsem izprosi njūn tanač dūša moja, naj ti nazvestita, ka je popunejše, i to včini z nezlomljivov trdnostjov. To je pot zmage, i Matercerke i tvoje, to Jezušovoga srca jedina prava tolažba, pomirjenje, ki po smrti tūdi tebe naskori presadi v dom nebeskih radosti. Da če boš tūdi trpljenje z veseljom nosila, ne boš koštala plamena čistilnoga ognja. Vse ti bo odpūščeno, ar si jako lūbila pa niti ne ti, nego D. Marija i sv. Jožef, šterima si prekdala sebe i vse svoje za Jezušovo Matercerkev, njegovo srce. Dūša radūj se z njima na toj zemli, da boš se lahko veselila z njima tūdi v nebesaj.

MARIJA, NE ZAPŪSTI NAS!

(Dūšice Mariji)

Pa ti, predobra mati, nas tūkar zapūtiš?
Dolina ta je skuznata, vej znaš!
Brez tebe, mati tolažnica,
brez tebe, v tugi pomočnica,
brez tebe, naša moč, obramba,
dolina ta je v skuzaj potoplena . . .
Zato Marija, ne zapūsti nas!

*

(Marija dūšicam.)

Tū ostali jaz več nemrem . . .
Kak naj živem brez mojega Gospoda?
Vsakši den brez njega mi je večnost,
vsaki hūp, srca utrip je meč . . .
Kem gōr v nebeske pokrajine
ostanem mati skuzne te doline,
vaša vsikdar tolažnica,
vaša bramba, pomočnica . . .

Pot do spoznanja prave vere.

Mantrnik sv. Justin je bio pred svojim spreobrnjenom poganski modrijan. Narodo se je v Neapolisu v Samariji. Že od rane mladosti je jako želo spoznati Boga. A kak priti do toga spoznanja? Želen po modrosti, pripovedavle sam eta: Sam šo k ednomi Stoiki (vučenci modrijana Zenona). Preci dugo sam bio pri njem. Kda sam pa spoznao, ka v spoznanji božemi ne napredujem, ka toga spoznanja te modrijan nema, sam šo k drugom, modrijani. Te me je pitao kelko njemi plačam za včenje. Takše obnašanje se mi je ne vidilo vredno filozofa i sam ga zapušto. Pa žela po spoznanji prave modrosti mi je ne dala mira i šo sam k tretjemu modrijani, šteri se je jako hvalo s svojov znanostjov. Te me je pitao: Ali znaš glasbo, astronomijo, geometrijo? Ali misliš, ka boš kaj razmo od znanja, štero pela k blaženosti, če se prle ne navčiš te znanosti, štere edine morejo odtrgati dūha od čūtnoga i ga napraviti zmožnoga za nadčūtnne reči, za gledanje toga, ka je na sebi dobro ino lepo? I kda sam povedao, ka te reči ne razmim, me je zgono . . . Ne sam znao, ka napraviti. Šteo sam probati z novimi modrijani. Tej so bili jako slavni. Eden takši modrijan se je pred kratkim priselo v naš varaš. Hodo sam ga večkrat poslušat i sam vsakši den več znao. Spoznavanje nadčūtnoga me je potegnolo vsega za seov; gledanje dūhovnoga mi je dalo peroti. V kratkom časi sam mislo ka sam postano modrijan i sam se v svojoj nespametnosti vūpao, ka bom skoro gledao Boga. Prišlo mi je na miseo, ka bi zapušto svet i šo kam v samoto, gde bi premišlavao. Šo sam k morji. Za menov je prišeo nekši starček pa me pitao, či ga poznam. Pravo sam, ka ne.

Nato pripovedavle Justin, ka sta se začnola pogovarjati. Justin je navdūšeno gučao od platonske modrosti, starček pa njemi je edno za ovim kazao zmote njegove modrosti. Justin je vse te zmote spoznao i pravo nazadnje žalostno: Koga pa naj si človek zbere za vučitelja, či modrijani sami nevejo istine? Starček pa njemi je pravo: Dosta prle, kak se je kaj znalo od tej modrijanov, so živeli pravični ino bogaboječi možje, ki so, napunjeni s sv. Dūhom, naprej povedali dogodke naših časov. Zovejo se proroki. Oni so spoznali istino pa so jo brezi straha i brez kakšega dobička za sebe, naznanjali ljudem. To, ka so oni napisali, ešče mamu. Da so gučali istino, nam svedoči preminolost i zdajšnost.

Poveljčavali so Stvoritelja sveta i onoga, šteroga je on poslal, Kristuša. Moli, ka boš razmo. Nišče najmre ne spozna istine, če njemi Bog i njegov Kristuš ne odpreta oči!

— Odišla sta razno. Justin je ne vido nikdar več tistoga starčka. Bog zna što je bio. Justin je pa šo, začno je šteti proroke i Sv. Pismo i je tak nasito želo svoje dūše po istini. Sprejeo je pravico krščansko i tūdi vmro za njo.

Hiža zlata, škrinja mira božega (zaveze) prosi za nas.

Cerkev, štero je zozidal Šalamon v čast pravomi Bogi, je bila zaistino pravo čūdo. Bila je napravljena iz najlepšega marmora, iz najdragšega lesa i po vsej stenaj se je svetilo od zlata. Škrinja zaveze, v šteroj je meo Mojzeš tablo deseterih božij zapovedi, je bila napravljena iz lepoga lesa i odzvūna kak tūdi odznotra oblečena s čistim zlatom. Liki Šalamonova cerkev pa škrinja zaveze sta bili samo predpodobi hiže, v šteroj je želo prebivati Jezuš Kristuš. To prebivališče, ki je v senco postavilo Šalamonovo cerkev i škrinjo mira božega ali zaveze, je — najčistejša Mati boža. Pá Marija je bila ščista priprosta deklička, štera se je preživlala z delom svojih rok. Ja, Marija je bila sirmaška na posvetnom bogastvi, ve je komaj znala, ka je zlato, za štero da telko lūdi vse svoje zmožnosti i celo življenje. Marija je pa mela kinč, proti šteromi je zlato brez vse vrednosti; mela je v srci kinč lūbezni i milošče bože. Boga je mela v vsem svojem mišljenji, ino v vsej svojih želaj. Kak sv. Pavel pa ešče bole je zaničavala ona strah pred smrtjov — samo ka se nebi nikdar ločila od lūbezni do Boga. Zato se je zgodilo, ka si je zbral boži Sin ravno njo za svojo Mater i ka je postala zlata hiža Krala vseh kralov.

Tūdi mi postanemo prebivališče Gospodovo, či ga pri sv. prečiščavanji vredno sprejmemo. O, napravimo kak Marija iz svoje dūše zlato hižo, prebivališče, štero de vredno našega najvejšega Krala! Marija nas vči s svojim zgledom, Kristuš pa z rečmi, kak se moremo pripravlati k sv. prečiščavanji. „Što me lūbi“ — nam pravi Jezuš — „tisti poslušā mojo reč, i moj Oča de ga lūbo i prideva i va pri njem prebivala,“ (Jan. XIV. 23.) Lūbezen do Boga je prvo, ka je potrebno za sv. prečiščavanje. Liki pazi! Lūbezen do Boga, ki napravi iz naše dūše zlato hižo, je ne samo brezmiselno izgovarjanje: „Moj Bog, jaz te lūbim iz

celoga srca!“ — nego je lübezen, štera nas združuje z Bogom, natančno spunjavanje božih i cerkvenih zapovedi.

Ali moreš praviti, ka lübiš Boga nad vse, či ne pretrpiš niti najmanše reči brez mrmranja, či se nevolivaš zavolo vsakše najmanše nesreče? Ali moreš praviti, ka lübiš Boga nad vse, či se doma postiš, indri te je pa zavolo lüdi sram pokazati svojo vero? Ali moreš praviti, ka lübiš Boga nad vse, či neideš ob svetekih prečiščavanji, zato ka nebi zamüdo posvetnih zabav i veselic? Ti, ki nemreš brezi nevoščljivosti prenašati niti toga, či je što jakše oblečeni kak ti? O, či lübiš Boga nad vse, te bi se ne želo dopadnoti sveti. Premišlavajmo i vtisnimo si v srce reči sv. plebanoša z Arsa: „Moja deca“ — je pravo — „dobro se pozna, če je dūša vredno sprejela sv. prečiščavanje; prenapunjena je potem tak z lübeznostjov, ka je v svojih rečaj i dejanji ščista drüga. Zmožna je potem za najvejšo žrtev.“

No i potom?

K sv. Filipi Neri je prišeo ob nekšoj priliki mladenec i njemi govorio z žarečim obrazom, kak so se stariši itak dali pregovoriti, da so njemi dopüstili včiti se pravoznanstvo. Sv. Filip je pa bio mož, šteri je ne lübo dugoga govoričenja, nego je mirno poslušao, navdūšene reči mladoga človeka, nazadnje pa je pravo: „No i potom?“ Veseli dijak je odgovoro: „No, fiškališ postanem.“ Švetnik doda: „No i potom?“ — No, potom me bodo ljüdje cenili; naravnoč stiskali se bodo pred mojav pisarnov, da bi jih zagovarjao pred sodnijov, veselo nadaluje dijak. „I potom?“ vrta sv. Filip dale. „Potom“, nadaluje mladenec, „potom vnogo penez zaslužim, v sredini varaša si kúpim velko hišo z lepim ogradam, preskrbam si konje i kočijo, poiščem bogato i lepo zaročnico i živeo bom brezskrbno i lepo življenje.“ Čisto tiho i sühoparno pita dühovnik še ednok: „No i potom?“ — „Potom?“ stiskavle dijak iz grla pomali. Hipno je konec veselih senjo prihodnosti i pa lepih načrtov. Mladi človek je postao zamišlen; resni, tmični oblaki so njemi zakrili dūšo, misli so se njemi obrnole na smrt, na drevo i na grob, od tam pa so odplavale na velko tiho morje na drügoj strani groba, na večnost. I vsi sodnijski zagovori so izgübili svojo privlačnost, ravnotak bogastvo, hiše i kočije, v očigled smrti je bila miseo na bogato i lepo žene čisto inačiša. Gda je mladenec odišeo iz sobe, že ne več senjao o fiškalištvu, nego sta s sv. Filipom že napravila načrt, kak bo šo v kloster i skrbo zato, ka pride — potom.

Strašna osveta boža.

Ne niti tak dugo tomi, leta 1909., da je Bóg na strašen način kaštigao sramotenje svoje Matere, D. Marije. — Nekši mladenec, Giacomelli po imeni, v najlepšoj svojoj mladosti od petdvajsetih let naprednjak, brezverec od glave do pet, je šo z nekšim svojim prijatelom na šeto v kroglini varaša Pize (na Italjanskom). Tü negdi sta našla mesto, gde je bio postavljen kep bl. D. Devico, da bi jo častio tisti pobožni narod. Prijateo Giacomellijov se lepo pokloni i prekriža. No to je bilo nekolko čüdno tistomi naprednomi gospódeki i začno se je z njim pre-rekati: „Ali še izda verješ?“ Da pa bi zasmehüvao tüdi samo bl. Devico, zdigne svojega psa, šteroga je s seov vodo, da bi küšno sveto podobó. A glej božo osveto? V tistom hipi spadne na zemlo kak mrtev. Prestrašeni prijateo ga začne ribati, da bi ga prizvao k življenji, a zaman. Prišli so tüdi ljüdje, a vsa sredstva, da bi ga spravili k zavesti, neso pomagala. Odnegli so ga na dom i po zdravnikovom trüdi je prišeo k sebi. A ka, zgübo je reč, a mesto ljudskoga govora — je začno lajati kak pes.

(Iz lista „Gospa Sinjska“.)

Marijina podoba.

Pred Marijinov podobov na kraji loga je ednoga večera klečala mlada deklica i je opravljala svojo večerno molitev. Bila je sirota; bila je pobožno i krščansko vzgojena i je sama živela. Naednok je stao tihinski moški pred njov. Njegov obraz je bio od sunca zarjaveo, i njegove bliskajoče, črne oči so se vpirale v trepetajočo deklico. „Ali sem te jako prestrašo moje dete?“ je pitao s krotkim glasom. „Ne ravno jako“, je odgovorila deklica, „jaz prihajam vsakši den se kinčat Marijino podobo s cveticami i spevat mojo večerno pesem. Ali tüdi vi prihajate se, da bi molili?“

„Negda,“ je odvrno tihinec, „sem tüdi jaz bio takši norc i sem pred takšimi podobami spevao i molo. Te čas je mino! To neide, da bi mož pred ednov ženskov vügnó svoje koleno. Ali me poznaš?“ Deklica ga ne poznala. Bio je Karlo Benzoni, razbojnik, šteroga so se najbolje bojali, strah Italije. Deklica je prosila i se molila moži, pri spomini na njegovo mladost, pri spomini na njegovo mater, naj se odvrne od poti krivičnosti i grehov. Sirotica je prosila moža, naj poklekne i moli. Deklica je napravila s svojimi rečmi poseben vpliv; ar strahzbüjajočemi

razbojniki so stopile skuze v oči. Deklica je to zapazila i zdaj je zdignola nekši križec i je glasno molila „Spomeni se . . .“ Gda se je pri zadnjih rečaj obrnola, je videla gizdavoga razbojnika na kolenaj. V hipi je skočo gor, iztrgao je križ iz njenih rok i je v grmovji premino. Minolo je vno go let. Sirotica je postala nūna i je bila zvoljena zavolo svoje pobožnosti za prednico. Ednoga dneva je stopo v klošter nekši barat i je pozdravo prednico z rečmi: „Bog te blagoslovi, moja hči! Ali me poznaš?“ Potegno je svojo kapuco nazaj — bio je negdašnji razbojnik Karlo Benzoni! Naprej je privlekeo križec i ga je dao prednici z rečmi: „Karlo Benzoni ti ga je vzeo, oča Francišek ti ga prinaša nazaj.“

Moder odgovor kmeta. Nikši brezverni revolucionar je pravo ednomi kmeli: „Vaše cerkve i torme vam vse spoderemo.“ „To se lejko zgodi“ njemi odgovori kmet „liki zvezde nam znan nehate i dokeč ostane ta zbeceda na nebi, mo včili svojo deco šteti v njoj ime bože.“

Bog je. V ščli v Vicune-le-Chateau, na Francuskom, je povedao vučiteo deci naj pišejo ka de njim on naprej pravo. Vučiteo je bio brezverec. Pravo je deci reči, s šterimi je tajio Boga. Naednok pa stane eden dečak i pravi: „Gospod vučiteo, Bog je!“ Zatem pa stanejo vsa deca i kričijo: „Da, gospod vučiteo, Bog je!“ Vučiteo je gratao ves zeleni od čemerov i je šteo, ka bi deca pisala naprej reči, s šterimi je on tajio Boga. Pa deca so se ga ne zbojala, vstanola so vsa i spevajoč: „Bog je, Bog je!“ po viži nikše znane njim pčsmi, so odišla iz šole. Vučiteo je ostao osramočeni sam v šoli i gledao pred sebov prazne klopi.

Nebesa sta odavala. V nekšoj vesti pri Reni sta 18. majuša 1865. leta pila v krčmi dva kmeta. Eden je bio katoličan, drugi pa luteran. Jako grdo sta gučala od vere i se delala z nje norca. Gučala sta tudi od nebes. Eden je pravo: „Jaz svoja nebesa jako fal odam.“ Drugi pa pravi: „Jaz odam svoja za eden krajcar.“ Komaj je to vopovedao je, spadno dolli s tolca i bio je — mrtev. Drugomi je gratalo hudo. Dao je pozvati doktora pa te njemi je že ne mogeo več pomagati. Za par vtr je bio tudi te mrtev.

vath, Ferenc Malašič, Glavač Klara, Štefan Laki, Jöseph Drvarič i Ivan Horvath 50—50 centov. Ivan Legén 25 centov. Sküpnö 42 dolara i 75 centov. Bog njim bodi obilen plačnik!

Za zidanje farne cerkve v Sv. Jürji (v Prekmurji) je v Ameriki nabralo Božkai Jožef iz New Britain. Darivali so sledeči v dolaraj: *od Sv. Jürja*: Nemeč Andrej 5, *iz Sotine*: Rogan Jožef 2 dvakrat, Šoštarič Peter 10, Schreiner Jožefa 1, *iz Srdice*: Juk Henrik 5, Gaber Franc 5, Kampel Friderik 1, Krenos Julij 10, Jek Klara 1, *iz Nusköve*: Božkai Jožef 10, Mekiš Štefan 5, *iz Kalcha*: Koller Alois 1, Sampl Janez 1, *iz D. Sinika*: Nemeth Ivan 1 dvakrat, Novak Imre $\frac{1}{2}$, *iz G. Sinika*: Čuk Janez 1, Korošek Luis 1, Kenj Janez 1, Hainc Jožef $\frac{1}{2}$, *iz Libe*: Strauch Alois 1, Nicdera Rudolf $\frac{1}{2}$, *iz Neustifte*: Gomboc Karol i Florijan po $\frac{1}{2}$, Prassl Janez $\frac{1}{2}$, *iz Neuhausa*: Koller Jožef i Janez po 1, Miller F. 1, *iz Neumarka*: Petannovitsch Luise $\frac{1}{2}$, Poklič Franc 1, *iz Krottendorfa*: Mautner Ludovik $\frac{1}{2}$, Mautner N. 2, *iz Jamma*: Schreiner Franc $\frac{1}{2}$, Braunstein Alois $\frac{1}{2}$, *iz Marokréta*: Küplen Nikolaj 1, Hercul Janez 1, Ziegler Leopold Rakš $\frac{1}{2}$, Trčko Mihali Mari Rogašovci 5, Prath Janez Minihof $\frac{1}{2}$, Fischl N. Junnersdorf 3, Braun Ana Kerkač $\frac{1}{4}$, Kohler Ana Wärtenberg 2, Bodai Jürij Kisunjom $\frac{1}{2}$, Knapp Ana Döbör $\frac{1}{2}$, Celc Anton 1, Weber Lipot Feldbach $\frac{1}{2}$, Jad Robert A. Matjaš $\frac{1}{2}$, Badi Janez N. Avstr. 1, Bardisch N. Nemško 275, N. N. 1, Deutsch Ana 1, Sehrny Jožef Szakonyfalva $\frac{1}{2}$, Suppa Karol Weixlbaum 1, Kisilak Jürij G. Slavec $\frac{1}{2}$, Baumgartner Jakob Bruck Oberpfalz 5. — Bertalanič Jožef iz Nusköve i Mihalič Štefan od Sv. Jürija sta nabirala v P.tzburgi. Darivali so v dolaraj: *iz Nusköve*: Bertalanič Jožef i Anton po 5, Valec Franc 2, Ružič J. i Božkai Ana 250, *od Sv. Jürija*: Mihalič Št. 5, Vinko Ana 5, *iz Sotine*: Valec Janez 10, Kočar Fr. 2, Rogan Fr. 5, *iz Srdice*: Gaber Fr. 5, Turza Jožef 5, Skledar Miha i Fr. po 1, Büček Marija 1, Kuzmic Jožef 1, *iz Rogašovec*: Spiegel Karol i Sinko Roza 5, Sinko Lajoš 2, Sinko Imre 5, *iz G. Senika*: Török Jürij 2, Büček Št. 1, Markoš Št. 1, Weber Miha 1, Hanžek Jožef 1, Labritz Karol 1, *iz G. Lendave*: Kovač Matija 1, Rajbar Jožef 2, *iz G. Slaveča*: Huber Št. 2, Huber Jürij 1, Kardoš Janez Bakovci 150, Mravitz Matija Kranjsko 1, Slamar Miha Dolič 1, Polec Jožef Neumark 1, Sukič Jožef Martinja 1, Faitel Miha D. Senik 1, Maitz Friderik Ocince 1, Brenn Robert Tauka $\frac{1}{2}$, Sukič Karol Dolič 2, Sukič Franc Martinja 2, Celc Franc Večeslavci 1, Viner Janez Martinje 1, Lipp Janez Ženavec $\frac{1}{2}$, Šimbn Št. Moravce 1. — Büček Anton iz Srdice je v St. Louis nabiral dvakrat. Darivali so v dolaraj: *iz Srdice*: Büček Anton (dvakrat) 2 i 5, Fritz Henrik 2, Fritz Jožef (dvakrat) 2 i 2, Felkar Jožef 3 i 4, Büček Alojz (dv.) 2 i 11, Hammer Alojz 2, Knapp Agata 5, Lapoša Št. 2, Zrim Janez 1, Büček Laura 1, *iz Sotine*: Unger Ignac 2, Svetanič Fr. i Svetanič Frenk po 2, Činč Fr. 2, Lapoša Anton (dv.) 2 i 150, Lapoša Frenk i Jožef po 1,

iz *Ocinja*: Maitz Joanna 2, Ka'mel Marija 2; iz *St. Louisa*: Adler N. 1, Bear N. 2, Krej Friderik 5; iz *Bonisdorfa*: Lenaner, Koller i Maitz Janez po 1; Osko Jožef G. Slaveča 2, Forjan Št. Rogošovci 5, Spatič Andrej Arad 1, Gall Marija Alsó Ór 2, Müller Lukač $\frac{1}{2}$, Timmet N. Kramarovci 2, Brunner Karol Krottendorf 3, Brunner Frenk Kalch 1, Puntigam Trenk Straden $\frac{1}{2}$, Rozenkranz N. Rechnic $\frac{1}{2}$, Maitz Auguštín nabrao 69, Bakan Filip od sv. Jürija nabrao v S. Betlehemi oprvim 17089, drugoč 32. Poslala sta še: Gomboč Roza 10 i Ružič Jožef 3. — Imena darovnikov bodo objavljena, če imenik od Bakan Filipa pride. Vsem darovnikom v imeni cele Jürjanske župnije tudi na tom mestu povem našo zahvalnost. Njüva darovitnost nam vnogo pomaga i nas tudi podpera s tov lepov peldov na stanovitnost, na darovitnost, da mogočnomi Bogi včinjeno oblübo spuinimo. Prosimo nadale vašo pomoč, priporočamo se vam. Bog vas naj blagoslovi. — Čarič Jožef župnik.

V Martinišči se dobijo molitvene pa za čtenje knjige. Zvekšega so za mladino, nego dobre so za vsakšega. Dobijo se pa: Skrivnost presv. Rešnjega Telasa (12 din.), Mala cvetka (10 din.), Fantič le gor stani (13 din.). Slavospev Marijin (5 din.), Rožica s Krasa (4 din.), Življenje Don Boska (10 din.), Večno življenje (20 din.), Hodi k Olt. svestvu (12 din.), Šolski molitvenik (18 din.), Pri Jezusu (9 din.), Molitve za šolsko mladino (1 din.). Dobijo se tudi čisla, škapulari (Marijini i Frančiškovi), pojasi za III. red, cecva Srca Jezuškovoga.

Blažena Jezušekova Trezika je letos maja 16. med bože svetce spisana. Njeno ime je odsehmal Sveta Jezušekova Trezika. Njeni prelepi življenjespis se dobi v uredništvu Novin v Črensovcih za 5•Din.

VSEBINA:

Stran:

Z odpilski obdana pobožnostna vaja na čas	1
Marija, ne zapüsti!	3
Pot do spoznanja prave vere	4
Hiža zlata, škrinja mira božoga (zaveze), prosi za nas	5
No i potom?	6
Strašna osveta boža	7
Marijina podoba	7
Glasi iz doma in sveta	8

